

Перший напрямок (здійснюється з використанням соціологічного методу) включає:

- 1) складання переліку питань щодо стану ефективності попередження злочинів проти власності підрозділами карного розшуку;
- 2) встановлення дати і термінів проведення опитування з цих питань, кількості осіб, яких необхідно опитати, конкретних регіонів його проведення;
- 3) визначення суб'єктів опитування (до суб'єктів опитування серед практичних працівників карного розшуку різних регіонів, слід віднести провідні державні вищі навчальні заклади та наукові установи, не підпорядковані МВС України, насамперед ті з них, що займаються науковою розробкою юридичних та соціологічних проблем);
- 4) аналіз отриманих даних у розрізі зі звітним періодом минулих років та визначенням тенденції щодо зміни думки населення про стан здійснення попередження злочинів проти власності в кращий або гірший бік.

Другий напрям (здійснюється з використанням статистичного методу) включає:

- 1) аналіз відомостей про кількість злочинів проти власності, припинених підрозділами карного розшуку, а також вчиненню яких вдалося запобігти. При цьому під час аналізу слід враховувати не тільки кількість злочинів проти власності у розрізі з попередніми звітними періодами, а й те, який відсоток вони складають від загальної кількості попереджених та припинених злочинів;
- 2) визначення загального стану попередження злочинів проти власності підрозділами карного розшуку України, яке повинно здійснюватися шляхом проведення аналізу статистичних даних про загальну кількість вчинених злочинів у звітному періоді з наступним порівнянням цих даних з даними попередніх звітних періодів.

Список бібліографічних посилань

1. Шендрік В. В. Попередження злочинів оперативними підрозділами органів внутрішніх України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2012. 618 с.
2. Дерев'ягін О. О. Запобігання злочинам підрозділами карного розшуку в курортній місцевості АР Крим : монографія / за заг. наук. ред. проф. І. Р. Шинкаренка. Сімферополь : Кримнавчпеддержвидав, 2012. 192 с.
3. Marx Gary T. Undercover: Police Surveillance in America. Berkley and Los Angeles, California : University of California Press, 1988. 284 p.
4. Fijnaut Cyrille, Marx Gary T. Undercover police surveillance in comparative perspective. 1995. 336 p.

Одержано 31.10.2018

УДК 343.982.33

Наталія Миколаївна ДЕРКАЧ,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ ЗБРОЇ

Процес формування правової держави, що нині триває в Україні, передбачає чітке правове регулювання різних сторін життя і суспільства, а також напрямів діяльності державних органів, громадських та інших недержавних формувань. Одним із основних завдань цього процесу є вироблення нових демократичних підходів до вирішення питань боротьби зі злочинністю, дотримання законності, приведення правових норм у відповідність до загальноновизнаних актів з прав людини та сучасних політичних і соціально-економічних реалій [1, с. 94]. При цьому, як слушно констатує О. В. Богачова, однією із проблем законодавчого процесу є те, що лише близько чверті поданих проектів стають законами, тоді як інші створюють надмірне навантаження на відповідні структурні підрозділи Верховної Ради України [2, с. 22]. Тому, сьогодні існує ряд невирішених питань, пов'язаних правовим регулюванням багатьох процесів в Україні, зокрема протидії злочинності. В той же час, аналіз практики підрозділів кримінальної поліції свідчить, що окреслений процес не оминув й їх діяльність, спрямовану на протидію злочинності, зокрема у сфері незаконного обігу зброї. Враховуючи вказане вважаємо доцільним розглянути

окремі аспекти правового регулювання оперативно-розшукової протидії незаконному обігу зброї.

Аналізуючи чинне законодавство, зокрема в частині, що стосується нормативних актів, які регулюють процес протидії підрозділами кримінальної поліції незаконному обігу зброї, то в загальному вигляді їх можна розподілити за предметом регулювання, а саме:

а) ті, що регулюють легальний обіг зброї (збут, зберігання, купівлю), до яких відносять наступні нормативні акти:

- наказ МВС України від 20.07.2016 № 695 «Про особливості придбання підрозділами Національної гвардії України вогнепальної зброї та боєприпасів до неї»;

- наказ МВС України від 21.08.1998 № 622 «Про затвердження Інструкції про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної, холодної і охолощеної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та патронів до них, а також боєприпасів до зброї, основних частин зброї та вибухових матеріалів»;

б) ті, що визначають загальні засади легального та незаконного обігу зброї, до яких відносяться такі нормативні акти:

- Конституція України;

- міжнародні договори, ратифіковані Верховною Радою України;

в) ті, що регулюють процес протидії досліджуваному виду злочинів, до яких відносяться такі нормативні акти:

- Кримінальний процесуальний кодекс;

- Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність»;

- міжвідомчі нормативні акти, зокрема: спільний наказ Генеральної прокуратури України, МВС України, Служби безпеки України, адміністрації Державної прикордонної служби, Міністерств фінансів та юстиції України від 16.10.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5 «Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих розшукових дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні»;

- відомчі нормативні акти відкритого (наказ МВС України від 07.07.2017 № 575 «Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні», наказ Національної поліції України від 27.12.2016 № 1377 «Про затвердження Порядку організації проведення профілактичних заходів» та ін.) та закритого характеру;

г) ті, що встановлюють відповідальність за незаконний обіг зброї, до яких відносяться:

- Кримінальний кодекс України;

- Кодекс України про адміністративні правопорушення.

Водночас аналіз юридичної літератури та емпіричного матеріалу показав, що сферу правовідносин, які виникають в процесі оперативно-розшукової протидії незаконному обігу зброї, можливо розподілити на наступні групи:

- правовідносини, які виникають між уповноваженим оперативно-розшуковим законодавством суб'єктом з іншими суб'єктами органів Національної поліції в процесі оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування;

- правовідносини, які виникають із уповноваженим оперативно-розшуковим законодавством суб'єктом в процесі взаємодії з органами державної виконавчої влади, приватними організаціями та підприємствами, населенням;

- правовідносини, які виникають із уповноваженим оперативно-розшуковим законодавством суб'єктом з конкретними особами чи групами осіб, які потрапили до поля зору правоохоронних органів у зв'язку із підготовкою або вчиненням ними злочинів, пов'язаних із незаконним обігом зброї;

- правовідносини, що виникають між уповноваженим оперативно-розшуковим законодавством суб'єктом в процесі здійснення нагляду за додержанням законності за його діяльністю, органами прокуратури та суду.

Аналізуючи наведене, можна визначити суб'єктів вказаних правовідносин, зокрема:

- державні органи та установи;

- фізичні особи, що володіють зброєю на законних підставах;
- суб'єкти, що володіють зброєю у зв'язку із виконанням функціональних обов'язків;
- особи, що потрапляли в поле зору правоохоронних органів у зв'язку із причетністю до незаконного обігу зброї;
- суб'єкти правоохоронної діяльності, на яких покладено обов'язок недопущення потрапляння та перебування зброї в незаконному обігу;
- суб'єкти, на яких покладено контроль за законним обігом зброї та дозвільну функцію;
- суб'єкти, які здійснюють наглядову та дозвільну функцію за правоохоронними органами.

Отже, підсумовуючи наведене можна дійти висновку, що правове регулювання процесу оперативно-розшукової протидії незаконного обігу зброї становить складний механізм, в процесі здійснення якого між різними суб'єктами виникають різнопланові правовідносини, які регулюються великою кількістю нормативних актів.

Список бібліографічних посилань

1. Тагієв С. Р. Інститут негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесі України : монографія. Чернігів : Десна Поліграф, 2015. 512 с.
2. Богачова О. В. Теоретико-правові засади та практика законотворення : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2013. 39 с.

Одержано 16.10.2018

УДК 343.544

Олег Миколайович ЄМЕЦЬ,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності

Національної академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ ПРОСТИТУЦІЇ У США

В протидії суспільно небезпечним діям завжди корисним буде враховувати досвід інших країн. Це відноситься і до протидії такій аморальній діяльності як проституція. Розглянемо окремі аспекти боротьби з нею в одній з найбільш економічно розвинених державі, тобто у США. Вивчення ситуації у країні показало, що єдиним штатом, де офіційно можна займатись проституцією та утримувати публічні будинки, є Невада. Але треба звернути увагу на те, що це ще не означає всюдозволеність. Подібні заклади легально працюють переважно на відокремленій віддаленій території сільської місцевості. Проституція та утримання публічних будинків може дозволятися лише в округах, де населення згідно з даними останнього десятирічного перепису становить менше 700 тисяч людей [1].

Там місцева влада може дозволяти та регулювати діяльність у цій сфері, але також може і забороняти. На даний час лише в 7 із 16 округів Невади є легальні борделі і це все сільські округи. Станом на лютий 2018 року офіційно відкритими є 21 публічний будинок, де працює близько 200 жінок [2]. Умови ліцензування та вартість встановлюються в кожному окрузі самостійно. Так, податки для публічних будинків коливаються від 100 тисяч доларів на рік в окрузі Сторей (Storey) до 200 тисяч доларів в окрузі Ландер (Lander). Проституткою офіційно може бути особа віком від 21 року, за виключенням округу Сторей та Ліон (Lyon), де мінімальний вік становить 18 років. Обіг коштів легальної проституції, як вказує Р. Флауерс, становить біля 75 мільйонів доларів на рік, тоді як незаконної у штаті – близько 5 мільярдів [3, с. 73], тобто в 66 разів більше. У Лас Вегасі щорічно затримується близько 300–400 повій [4, с. 32]. На жаль, легальний статус проституції у штаті не вирішує проблему поширення дитячої проституції. Так, ФБР у 2009 році визначає Лас-Вегас одним з 14 міст США із високим її рівнем. За даними поліції міста, щорічно виявляється біля 400 дітей, втягнутих в проституцію [5].

У США правоохоронні органи як федерального, так і місцевого рівня постійно проводять заходи з протидії різним правопорушенням проти моральності. Це відноситься і до поліції Лас Вегаса, що регулярно здійснює рейди з викриття протиправної діяльності, пов'язаної з